

Дѣдо Иванъ бѣше легнѣлъ и силно охкаше отъ болки. Зимата бѣше за него най-лошото врѣме. Прѣрѣзання му кракъ го караше силно да страда; ранитѣ на него отъ ново се отваряхъ и по нѣколко мѣсеца не можеше да работи. Тоя день бѣше вече двадесетия, отъ какъ дѣдо Иванъ лежи на леглото си.

„Гледай и добръ размислий“ — ми пришепна на ухото Феята.

Азъ разгледахъ всичко изъ стаята и видѣхъ, че на масата нѣмаше друго, освѣнъ едно гърне съ замръзнула вода, вмѣсто вино. На огъня имаше нѣколко тънки глѣвни и въ кошницата малко черъ хлѣбъ. Въ ржката си още държахъ тритѣхъ златни монети. Пустнѣхъ едната монета въ ржката на стареца, който отъ радостъ започнѣ да плаче и ме наричаше свой синъ.

„Ела“ — ми каза пощната коледна Фея, като ме теглеше за ржката. Ний излѣзохме. Камбаната не бѣше още ударила. Близо до черковата имаше още една колиба, освѣтлена както първата. „Хлопай да влѣземъ“ — ми каза Феята. Това бѣше колибата на вдовицата Марта: бѣдна жена, мжжа на която — ловецъ на диви кози — се бѣше убилъ минѣлата година въ едно дере. Той ѝ оставилъ петъ дѣца, една малка нива и една тѣсна колиба, която сега — безъ мжжа ѝ — и се виждаше съвсѣмъ широка и праздна. Работниците отъ селото се смиявахъ надъ бѣдната вдовица и всички наедно се събирахъ да обработватъ малката ѝ нивица. Но тази година бѣше бесплодна. Нито житото, нито картофитѣ бѣхъ станѣли.

Марта стоеше въ кѣта при слабия огънь, заобиколена отъ младитѣ си дѣца, които бѣхъ облѣкли бѣднитѣ си празнични дрѣхы, за да отидатъ и тѣ на раждението Христово. Когато азъ влѣзохъ, тѣ бържѣ трошахъ единъ сухъ, черъ хлѣбъ и като ме видѣхъ, подадохъ и на менъ. Милчки божий дѣца! — Когато тѣ дохождахъ у дома, сподѣляхъ моитѣ игралки и масленни бюречета, то и азъ сега приехъ черния имъ хлѣбъ.